

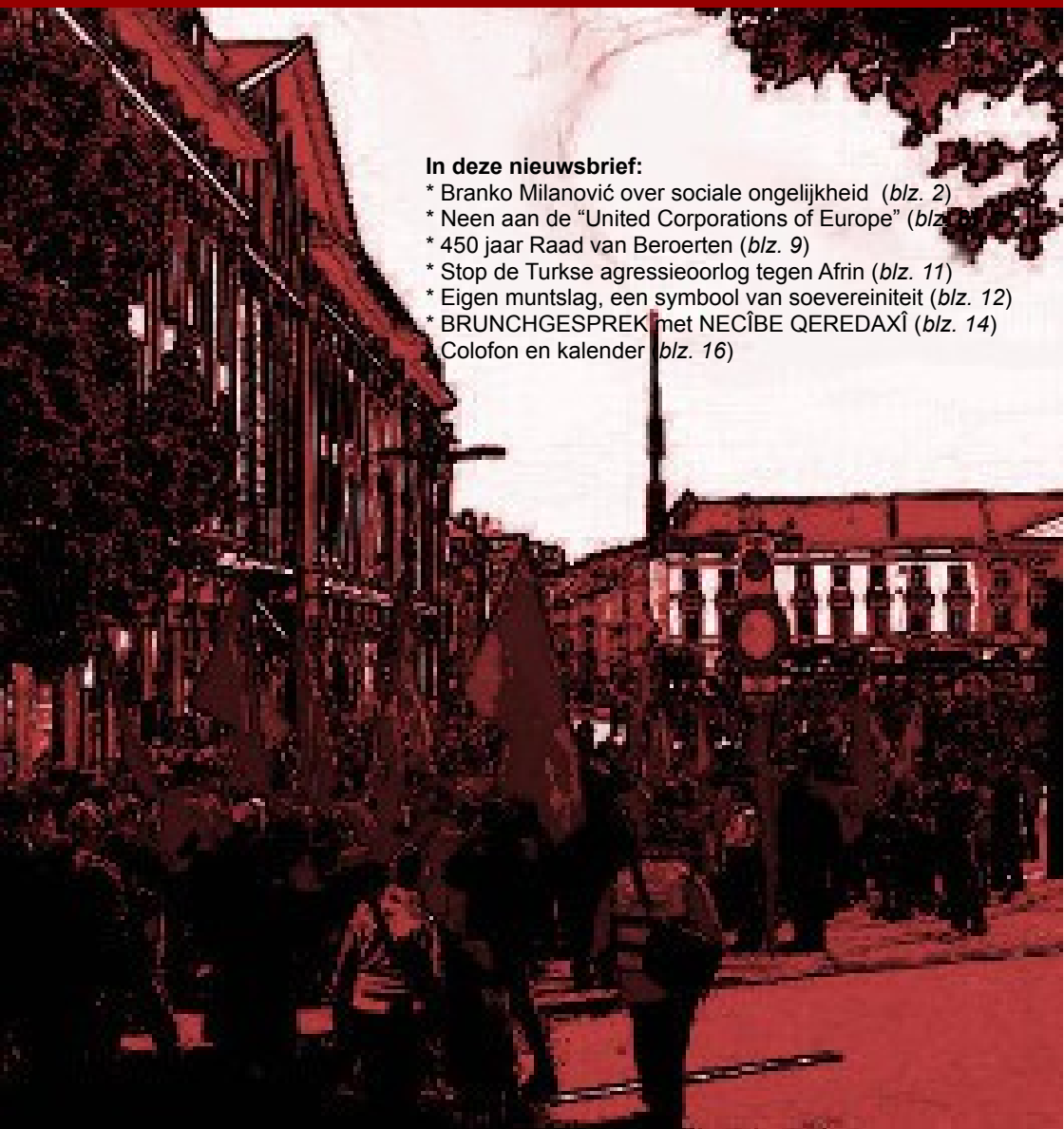

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

In deze nieuwsbrief:

- * Branko Milanović over sociale ongelijkheid (*blz. 2*)
- * Neen aan de "United Corporations of Europe" (*blz. 3*)
- * 450 jaar Raad van Beroerten (*blz. 9*)
- * Stop de Turkse agressieoorlog tegen Afrin (*blz. 11*)
- * Eigen muntslag, een symbool van soevereiniteit (*blz. 12*)
- * BRUNCHGESPREK met NECİBE QEREDAXİ (*blz. 14*)
- * Colofon en kalender (*blz. 16*)

Branko Milanović (*) over sociale ongelijkheid tussen landen en binnen landen.

Jarenlang was de sociale ongelijkheid een taboe in het discours van de neoliberale profeten. Zij zwoeren bij het “trickle down”-effect: als de rijken rijker worden dan druppelt dit wel neer naar de laagste regionen van de inkomensgroepen. Niks is minder waar gebleken. Recent verschenen belangrijke studies over sociale ongelijkheid. We verwijzen het boek “Kapitaal in de 21e eeuw” van Thomas Piketty (september 2015). Dit jaar verscheen de vertaling van het boek “Global Inequality” (2016), “wereldwijde ongelijkheid”, van de econoom en hoogleraar Branko Milanović. Het boek is de vrucht van vele jaren studie over inkomensongelijkheid tussen en binnen landen. Een overzicht.

Superrijken en de mondiale plutocraten

In hoofdstuk 1 wordt de ongelijkheid tussen landen geanalyseerd waarin hij het heeft over de mondiale armen en - middenklassen en de mondiale plutocraten, de bovenste 1 procent van de wereld. De auteur steunt op cijfers uit bronnen waarvan het overzicht een tiental bladzijden omvat. Hij wijst op uiteenlopende trajecten van de werkende klassen in het globaliseringsproces. Hij noemt dit “hoogglobalisering”, het tijdperk van 1988-2008 (bankencrisis) waar eerst China werd ingeschakeld in de onderling afhankelijke wereldeconomie en later de centraal georganiseerde economieën van het Sovjet-blok (Comecon), samen met India, ca 2,5 miljard mensen. Volgens hem zijn de grote winnaars de armen en middenklassen in Azië en de grote verliezers de lagere middenklassen van de rijkere wereld in het Westen. Hij wijst op basis van zijn cijferonderzoek op belangrijke verschillen. De middenklassen uit de opkomende economieën zijn in vergelijking met deze uit het Westen nog steeds betrekkelijk arm. We mogen om die reden aan het begrip “middenklasse” niet dezelfde status geven als we geneigd zijn te doen bij de middenklassen uit de rijke landen. In de opkomende landen rekent de auteur op een inkomen per capita van ongeveer 1000 à 2000 dollar per jaar, in de rijke landen op 5000 tot 10.000 dollar per jaar. De schrijver geeft op basis van tabellen en cijfers een commentaar op de financiële crisis van 2008. Voor Branko Milanović was deze crisis niet “mondiaal”, omdat alleen

de rijke economieën door een recessie werden getroffen. Hij spreekt liever over de crisis in de Atlantische economieën. De crisis versterkte het verleggen van het economisch zwaartepunt naar Azië. Stedelijk China heeft nu een hoger gemiddeld inkomen dan Roemenië, Letland en Litouwen. De schrijver stelt dat binnen dertig jaar, historisch een zeer korte periode, China een gemiddeld inkomen heeft dat ongeveer zo hoog is als dat in de EU.

Over de allerrijksten maakt hij een onderscheid tussen de 'bovenste 1 procent ter wereld' en de mondiale plutocraten: de miljardairs, de hyperrijken'. De eerste groep omvat een 70 miljoen mensen. De tweede groep is veel kleiner en valt buiten het onderzoek naar huishoudens. Het gaat om ongeveer 1.426 hyperrijke (tijdschrift Forbes). Voor zijn onderzoek naar de 1% en de hyperrijken is vooral de omvang van hun vermogen interessant. Er moet dus opgepast worden in de omschrijving van de soorten ongelijkheid: inkomens-, consumptie- of vermogensongelijkheid. Vermogen is veel ongelijker verdeeld dan inkomen of consumptie. Het vermogen van de hyperrijken of mondiale plutocraten wordt geschat op 5,4 biljoen dollar. Volgens een Credit Suisse-verslag (2013) wordt het vermogen wereldwijd op 241 biljoen dollar geschat. Dat wil zeggen dat deze piepkleine groep mensen en hun familie ongeveer 2 procent van het wereldwijde vermogen in handen heeft. Of, om het anders te zeggen: deze multimiljardairs bezitten twee keer zoveel vermogen als heel Afrika (blz. 56). Hun rangen groeien aan. Tussen 1987 en 2013 hebben hun gelederen zich verviervoudigd. En hun totaal vermogen heeft zich meer dan verdubbeld. "Deze groei samen met de expansie van de opkomende mondiale middenklasse, is de belangrijkste ontwikkeling van de hoogglobalisering die in de jaren tachtig ontstond (blz. 59).

Discussie Thomas Piketty en Branko Milanović

In het deel ongelijkheid binnen landen gaat de auteur in discussie met Thomas Piketty en de verklaring die hij geeft voor de ongelijkheids afname in de periode 1918-1980 en de daaropvolgende toename van de sociale ongelijkheid vanaf 1980- tot nu. Voor Thomas Piketty neemt de ongelijkheid toe, overeenkomstig de logica van het kapitalistisch systeem. De normale kapitalistische constellatie van vandaag leidt volgens T. Piketty tot toenemende ongelijkheid, net als in de periode voor de Eerste Wereldoorlog. Piketty wijst vooral op factoren buiten de economie die de ongelijkheid verminderen: het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog met de vernietiging van kapitaal. De oorlogstrauma's na WO1 zorgden voor

politieke schokken ondermeer door socialistische en communistische partijen die dankzij de nieuw verworven politieke invloed veel wetgeving introduceerden voor de arbeiders. Ook na WO II werd via een systeem van verplichte sociale zekerheid de ongelijkheid kleiner, Piketty omschrijft dit als “exogene” gebeurtenissen, buiten de economie.

Branko Milanović is hiermee niet akkoord. Hij antwoordt hierop dat het kapitalisme periodes kent van afnemende ongelijkheid, aangedreven door economische krachten van binnen het systeem. Volgens de auteur wordt in het kapitalisme de ongelijkheid van bovenaf begrensd door factoren als de complexiteit van de samenleving, sociale normen, sociale overdrachtssystemen zoals belastingen en de dreiging van opstanden. Branko Milanović spreekt over “kwaadaardige” en “goedaardige” machten die de ongelijkheid verlagen. Alleen groeiende economieën ondervinden neerwaartse druk door “goedaardige” factoren zoals onderwijs, politieke participatie, sociale zekerheid, technologische veranderingen die laaggeschoolden steunen. Kwaadaardige krachten komen van stagnerende economieën zoals oorlogen, burgeroorlogen, ziekten, epidemieën. Branko Milanović legt vooral het accent op “endogene” factoren die de ongelijkheid verminderen. Volgens hem was WO I een gevolg van de imperialistische concurrentie, ingebed in binnenlandse economische omstandigheden van zeer hoge inkomens- en vermogensongelijkheid. Dat wil zeggen enorme spaartegoeden van de heersende klasse, een zwakke binnenlandse vraag en de noodzaak voor de kapitalisten om winstgevende toepassingen buiten hun eigen land te vinden voor de overschotten op hun spaartegoeden. Interne tegenstellingen tussen de sociale klassen vonden een uitweg in WO I. WO I ontketende nieuwe krachten zoals de Russische revolutie, de socialistische arbeidersbeweging en de vernietiging van fysiek en financieel kapitaal.

De toekomst: de grote jongens China en de Verenigde Staten

In de studie over sociale ongelijkheid en een projectie in de komende jaren van de 21e eeuw heeft de auteur vooral twee grote staten in het oog: China en de Verenigde Staten van Amerika. Voor hem zijn ze exemplarisch voor de manier waarop sociale ongelijkheid zal evolueren, zowel demografisch als economisch. Afgaand op bewijzen lijkt het er volgens de auteur op dat de inkomensongelijkheid in China sedert 2008 niet is toegenomen en misschien is geslonken. Het Chinese Nationaal Bureau voor de Statistiek (NBS) doet dezelfde bewering. De daling in ongelijkheid, na een toename toen China overstapte van socialisme naar kapitalisme, zou aangedreven

zijn door “goedaardige krachten”: gelijkschakeling van onderwijsniveaus naar boven, vergrijzing en de roep om sociale zekerheid, sociale overdrachten, hogere lonen. Maar andere krachten zouden deze trend kunnen remmen vnl. corruptie. Op het hoogste politieke niveau zijn de Chinese machthebbers er zich blijkbaar van bewust dat grote sociale ongelijkheid een gevaar voor hun macht vormt. Daarom wordt een campagne gevoerd om op alle politieke niveaus de corruptie aan te pakken. Er is op zijn ‘chinees’ een reusachtig plan opgezet voor ‘herbalancering’, bedoeld om de schreeuwende ongelijkheid tussen de Chinese kustgebieden en het binnenland te verkleinen. Ook de factor inkomen uit kapitaal neemt toe, en dat vergroot de sociale ongelijkheid. Branko Milanović: “welke krachten zullen de bovenhand krijgen? En is het Chinese politieke systeem wel veerkrachtig genoeg? Het systeem heeft een top- down structuur die veel wegheeft van het keizerrijk China, waarbij niet een keizerlijke, maar een communistische bureaucratie aan de top staat. En wat met de lokale overheden die veelal corrupt zijn, die hun toevlucht nemen tot brutale vormen van uitbuiting en het opleggen van ondraaglijke arbeidsomstandigheden?” Voor de schrijver is het grootste gevaar het land zou kunnen uiteen vallen.

De Verenigde Staten bespreekt de auteur onder het veelzeggende titeltje: een volmaakte vorm van ongelijkheid? Branko Milanović wijst op twee gevaren die uit sociale ongelijkheid kunnen voortkomen: plutocratie en populisme (blz.223). Betekent sociale ongelijkheid een bedreiging voor het kapitalisme? En vormt de ongelijkheid een bedreiging voor het democratisch kapitalisme? De eerste vraag kan op middellange termijn met nee beantwoord worden. Niet alleen werd het georganiseerde socialisme als concurrent uitgeschakeld, maar tegenwoordig speelt ook de onvrije arbeid niet meer de belangrijke economische rol die zij tot ongeveer 150 jaar geleden wel had. De hegemonie van het kapitalisme als wereldwijd systeem is zo groot dat degenen die er ontevreden mee zijn, en die ongelukkig zijn met de stijgende sociale ongelijkheid niet over realistische alternatieven beschikken, volgens de auteur. De toenemende inkomensongelijkheid ondergraaft echter deels de ideologische dominantie van het kapitalisme door er de onaangename kanten van te laten zien. Maar aangezien er momenteel geen ideologische alternatieven zijn van enig belang, en aangezien er geen machtige politieke partijen of bewegingen bestaan die op alternatieven aansturen, lijkt de hegemonie van het kapitalisme bijna onaantastbaar. Natuurlijk valt niet met zekerheid te zeggen dat de situatie over twintig- vijftig jaar dezelfde zal zijn. Er kunnen nieuwe ideologieën uitgedacht worden.(blz.225)

Is democratisch kapitalisme houdbaar in de toekomst? Het vraagt niet veel verbeeldingskracht en wat kennis van de geschiedenis (fascisme) om kapitalisme en democratie te ontkoppelen. Sociale ongelijkheid kan hierin een belangrijke rol spelen. Hierin is de afkalving van de macht en betekenis van de middenklasse van essentieel belang. Zij zorgden voor democratie en stabiliteit in het westers kapitalisme. Dat is nu aan het vervallen. Al deze ontwikkelingen leiden tot één conclusie over de veranderingen die zich de afgelopen dertig jaar hebben voltrokken: sociaal separatisme. Deze klassensplitsing heeft vele implicaties. Politiek gezien wordt de middenklasse steeds irrelevanter: de productie verschuift naar luxegoederen voor de rijken en sociale uitgaven van de staat gaan steeds minder naar gezondheid, onderwijs en infrastructuur en steeds vaker naar privé- beveiligingsbedrijven (red.: en privégevangenissen). Het formeel democratisch systeem in de westerse wereld neemt steeds vaker de vorm aan van een plutocratie: de heerschappij van de rijken en superrijken. In marxistische termen is het de “dictatuur van de bezittende klasse”. De overheid wordt niets anders dan, zoals K. Marx in het Communistisch Manifest stelde: “het comité voor het beheer van de gemeenschappelijke belangen van de bourgeoisie”.

Globalisering is ongelijkheid, rol van de natiestaat

Branko Milanović erkent dat “het in het belang van de rijken is het huidige globaliseringsproces te bevorderen”(blz.232). De middenklasse en de armen kunnen dit proces doen ontsporen. Om dit te vermijden gebruiken de rijken twee strategieën: de democratie onderdrukken en onder de bevolking een ‘vals bewustzijn’ creëren. Volgens de auteur is dit laatste verwant met het ‘marxistische jargon’ van Antonio Gramsci, ‘hegemonie’ genoemd. De media onder controle van de rijke elite leidt de armen en de middenklasse doelbewust af om niet hun eigen economische belangen te behartigen, maar om zich te richten op andere kwesties van sociale en religieuze aard. Ze leiden vaak tot verdeeldheid. Deze afleiding is geen samenzwering in achterkamertjes, maar het resultaat van een collectief geschapen eliteconsensus. In Europa ligt volgens de auteur de situatie anders. In de Europese landen hebben we meerderheidspartijstelsel, en hebben ze minder te lijden onder de invloed van het grote geld. Het is volgens hem in Europa moeilijker om de democratie in plutocratieën te veranderen. Hier is vooral populisme en nationalisme aan de orde en is bezig de traditionele politiek te verdringen.

In zijn laatste beschouwing (van in totaal tien thema's) antwoordt hij in één zin op de vraag of de ongelijkheid zal verdwijnen zolang de globalisering doorgaat. "Nee. De opbrengsten van de globalisering zullen niet gelijk verdeeld worden" (blz. 275). Ondanks zijn jarenlang onderzoek naar de mondiale (globale) sociale ongelijkheid en het aanvaarden van de globalisering als een onomkeerbaar feit, blijft volgens Branko Milanović de natiestaat een belangrijke analysecategorie: "alhoewel de economieën van individuele natiestaten belangrijk zijn, en vrijwel alle politieke handelingen op dat niveau plaatsvinden, neemt de globalisering alleen maar in kracht toe." In het boek beschouwt de auteur het mondiale niveau "als een nieuwe, extra laag, bovenop de nationale lagen. Vanuit politiek perspectief zijn nationale ongelijkheden nog altijd de belangrijkste vorm van ongelijkheid. Onze wereld is politiek georganiseerd in natiestaten. Het zijn ongelijkheden binnen naties waarover mensen het vaakst in debat gaan." Het boek is een aanrader. We volgen Thomas Piketty in zijn reactie op het boek: "Milanović weet op de meest toegankelijke manier de sociale ongelijkheid binnen een land en tussen landen onderling te verklaren. Een must-read".

Miel Dullaert

	<p>Wereldwijde ongelijkheid, welvaart in de 21e eeuw.</p> <p>Branko Milanović. 333 blz. (28 blz. bibliografie en register) uitgeverij Spectrum bv, Houten-Nederland (2017). B.</p> <p>Milanović is een Servisch-Amerikaanse econoom, hoogleraar aan de City University of New York en verbonden aan het Luxembourg Income Study (LIS) Cross-National Data Center. Hij heeft o.a. gewerkt bij de Wereldbank, John Hopkins University en het Carnegie Endowment for International Peace in Washington.</p>
--	---

Europa

Neen aan de "United Corporations of Europe"

De laatste dagen klinken her en der in eurocratische kringen weer die oproepen voor een "Verenigde Staten van Europa", dit keer als reactie op Brexit en op het Catalaanse soevereiniteitsstreven. Harde pleidooien tegen "het nationalisme", waarbij dan op bedrieglijke wijze wordt gesuggereerd dat deze Europese Unie "2.0" per definitie niet nationalistisch zal zijn. Het heeft er nochtans meer en meer alle kenmerken van. Of, correcter: uit deze eurocratische kringen gaat een verbeterde campagne om zo'n Europese natie te scheppen.

We hebben gezien wat deze "Verenigde Staten van Europa" betekent voor de democratie. De volledige uitverkoop van Griekenland, hysterische reactie op de kritische stem van Engelsen en Welshen bij Brexit, totaal onbegrip voor het onafhankelijkheidsstreven van de Schotten, die nota bene de meest pro-Europese stem van het moment waren, en heel recent zelfs simpelweg weggijken wanneer miljoenen mensen met geweld van de stembus worden gehouden, een verkozen parlement wordt opzijgeschoven en een verkozen regering achter slot en grendel gezet.

Waar "Europa" wél oog voor heeft, zijn de lobbygroepen van de economische macht. De eisen van binnen- en buiten-Europese multinationals die ons nog verder in een geglobaliseerd keurslijf van vrijhandelsverdragen willen duwen. Voor failliete banken die hele landen gijzelen. Voor het militair-industriële apparaat dat de ultieme wensdroom van een nieuw Imperium mogelijkheid ziet worden.

Wij zeggen nee aan deze Eurocratische waanzin, aan deze "United Corporations of Europe", en ja aan een Europa gebouwd op soevereiniteit en solidariteit!

Op 20 september was het exact 450 jaar geleden dat Fernando Alvarez de Toledo, 3e hertog van Alva, in naam van koning Filips II van Habsburg, te Brussel de Raad van Beroerten instelde.

“Alva” was op 22 augustus in Brussel aangekomen aan het hoofd van 10.000 Spaanse tercio's (leden van gemengde Spaanse infanteriedivisies bestaande uit piekeniers, zwaardvechters en musketiers). Hij had onbeperkte bevoegdheden gekregen van de koning om de deelnemers aan de beeldenstorm, protestanten en de voorstanders van godsdienstvrijheid met alle mogelijke middelen te bestrijden.

De Raad van Beroerten, door het volk al vlug de “Bloedraad” geheten, bleef bestaan tot 7 juni 1574, toen hij door Alva's opvolger Luis de Requesens y Zuñiga werd opgeheven. In die periode werden 1073 mensen geëxecuteerd na een ter dood veroordeling door de Raad. Tegen 11130 mensen werden een levenslange verbanning uitgesproken. Meestal gingen de ter dood veroordelingen en verbanningen gepaard met confiscatie van de bezittingen van de veroordeelde. Op de confiscatielijsten komen zo'n 9000 namen voor.

Deze uitzonderingsrechtbank werd in het begin door Alva zelf voorgezeten, bijgestaan door Charles de Berlaymont en Philippe de Noircarmes als onder-voorzitters. Andere belangrijke leden waren Antonio del Rio, schatbewaarder-generaal; Juan de Vargas, Luis del Rio en Jeronimo de Roda, alle drie juristen; Jacques de la Torre, secretaris van de Raad van State en Jean du Bois, procureur van de koning. De Raad functioneerde eerst als een soort adviesraad voor Alva die zelf alle verdikten uitsprak. Toen dit na verloop van tijd onmogelijk werd door de grote toename van het aantal processen na de eerste spectaculaire rechtszaken in de eerste helft van 1568, werden in 1569 twee criminele en twee burgerlijke kamers ingesteld. De criminele zaken, meestal beschuldiging van ketterij en/of hoogverraad en/of majesteitsschennis, werden toegewezen aan de criminele kamers op regionale basis. De burgerlijke kamers waren belast met behandeling van beroep tegen en beheer van de confiscaties.

De werkwijze van de door keizer Karel V ingestelde inquisitie om commissarissen uit te sturen om actief ketteren en politieke tegenstanders op te sporen, gevangen te nemen en uit te leveren, werd door de Raad verder gezet. De processen verliepen volledig schriftelijk: de aanklacht werd uitgeschreven, de verdediging werd uitgeschreven en het verdict werd uitgeschreven. Dit belette niet dat de verdikten vaak zonder sluitende bewijslast uitgeschreven werden.

De eerste veroordelingen waren collectieve veroordelingen: op 4 januari 1568 werden 84 inwoners van Valenciennes ter dood veroordeeld, op 20 februari 95 mensen uit Gent en omgeving, op 21 februari 25 inwoners van Tielt en 46 van Mechelen. Deze veroordelingen veroorzaakten een tweede exodus van vluchtelingen in de winter 1567/1568. Het totaal wordt geschat op 60.000 personen.

Op 1 juni werden 18 leden van de lagere adel die deel uitmaakten van het Eedverbond van edelen in Brussel op de Grote Markt terecht gesteld. Onder hen drie broers van Bronckhorst-Batenburg. Op 5 juni werden Lamoraal van Gavere, graaf van Egmont en Philippe de Montmorency, graaf van Horn, beide leden van de Raad van State, geëxecuteerd door onthoofding op beschuldiging van majesteitsschennis en opstand omdat ze deel uitmaakten van het Eedverbond en nalatig geweest waren bij het bestrijden van de beeldenstorm en het protestantisme.

Koerdistan

Stop de Turkse agressieoorlog tegen Afrin

Het Turkse AKP-regime is samen met zijn milities op 20 januari jongstleden een oorlog gestart tegen Afrin, een enclave in Noord-Syrië met een democratisch, multicultureel en gendergelijk zelfbestuur. Afrin heeft de Turkse staat nooit bedreigd. Als gevolg van deze agressie zijn er al tientallen burgerdoden en burgergewonden gevallen. Afrin behoorde tot een van de rustigste gebieden in Noord-Syrië en was een veilige plek voor honderdduizenden vluchtelingen uit andere delen van de Syrische staat.

De bevolking van Afrin en de vele aanwezige vluchtelingen zijn het slachtoffer van een pervers geopolitiek spel van de Turkse staat en de internationale en regionale machten. Nochtans hebben eenheden van de Syrische Democratische Strijdkrachten en de Koerdische Zelfbeschermingseenheden met internationale steun de zogenaamde Islamitische Staat uit Noord-Syrië verdreven. Nu worden ze aan hun lot overgelaten.

De V-SB vraagt de Vlaamse regering, de Belgische regering, de EU en de internationale gemeenschap om:

- de oorlog van het Turkse regime te veroordelen
- de wapenhandel met Turkije stop te zetten
- dringend maatregelen te nemen die een einde maken aan de vijandelijkheden en die leiden tot de terugtrekking van de Turkse troepen
- diplomatieke initiatieven op te starten die resulteren in een duurzaam bestand en politieke onderhandelingen
- de vrijheid van meningsuiting en vereniging in de Turkse staat te helpen garanderen

Een van de grootste uitdagingen van onze tijd is het veroveren van soevereiniteit, niet alleen politiek-juridisch, maar ook in de praktijk: het recht om als natie samen zelf te beslissen over de sleuteldomeinen van het maatschappelijke leven. Daarbij is ook muntsoevereiniteit van doorslaggevend belang: de mogelijkheid zelf te beslissen hoe je met je valuta omgaat. De Grieken weten er alles van: omdat zij hun drachme hadden opgegeven, zijn zij overgeleverd geworden aan de niet door hen democratisch gelegitimeerde beslissingen van de Europese Centrale Bank en werden zij gedwongen de ideologisch gedreven 'soberheids'-dictaten te ondergaan.

Dat muntsoevereiniteit belangrijk is, is geen nieuw gegeven. Ook in onze geschiedenis, zelfs de verre, kunnen voorbeelden geven van hoe het muntwezen de inzet is van politieke strijd. In dit verband is het interessant er Joost Vandommele's standaardwerk Gent, een bakermat van democratie en socialisme op na te slaan:

Een eigen muntwezen symboliseerde destijds de hoge onafhankelijkheidsgraad van het graafschap Vlaanderen. In principe waren de Franse of Parijse ponden ook Vlaamse ponden (onderverdeeld in 20 schellingen en 240 groten) en golden de gewestelijke munten niet buiten de grenzen van het graafschap. Maar de sterke Vlaamse economie schiep ook een sterke Vlaamse munt en in Rijksvlaanderen (het gebied ten oosten van de Schelde waar de Duitse keizer leenheer was) had de Franse koning niets te vertellen. Men ontweek dan ook handig de Franse bemoeienissen ter zake door de Vlaamse muntslag in Aalst te organiseren. Deze muntslag was, voor alle duidelijkheid, in handen van Brugse handelaars. In principe waren deze munten verboden, maar in de praktijk werden ze in geheel Vlaanderen gebruikt. Filips IV, de Schone, wiens inkomsten met 500.000 pond per jaar verminderd waren terwijl zijn uitgaven alsmaar stegen, ontketende met het zeer anti-Vlaamse legistentrio (of kernkabinet) Enguerrand de Marigny, Pierre Flote en Guillaume de Nogaret een monetaire oorlog tegen Vlaanderen. Tussen 1290 en 1296 volgden veertien muntordonnanties uit Parijs tegen de sterke Rijksvlaamse munt die in

de Vlaamse handel en meer bepaald in Brugge veel verwarring en ontregeling schiep. Op 25 mei 1292 kwam er een wet die de omloop in Vlaanderen van elke munt van buiten het koninkrijk verbood. Graaf Gwijde steunde deze maatregel om de XXXIX van Gent (*) te treffen. Hij liet zelfs hun geldkoffers openbreken op zoek naar Rijksvlaamse munten. Filips waardeerde zijn zwakke munt op tot de waarde van de sterke Vlaamse munt en liet de sterke Vlaamse munt in Frankrijk verbieden. Vanaf die periode werd er ook letterlijk gedevalueerd: zogenaamde 'muntschroders' vijlden in dienst van Filips zilver van de Vlaamse munten om ze te ontwaarden. De opeenvolgende devaluaties van de munt die Filips IV doorvoerde om met de meeroportbrengst een deel van zijn oorlogen te financieren, compliceerden ook nog eens de internationale handel en holden de koopkracht van de arbeiderslonen uit. Aanvankelijk gingen 11 Vlaamse deniers in 1 pond parisis, dan 12, 13, 14, 15 etc. Het sorteerde eveneens een domino-effect naar andere muntstelsels, wat het vertrouwen in de Vlaamse economie ondergroef. In 1337, juist voor Van Artevelde, sloeg men in Gent een nieuwe pond groot met 15,6 procent minder zilver dan zijn voorganger uit 1318. In 1343 verlaagde het revolutionaire bewind van Jacob van Artevelde het zilveragehalte nog eens met 40 procent. Negentien opeenvolgende devaluaties halveerden de zilverinhoud van de Vlaamse groot van 1337 tot 1364. Op zijn dieptepunt in 1388 bevatte hij nog slechts 20 procent van de zilverinhoud uit 1318. Het economisch sterke Vlaanderen vormde de basis van de muntstelsels in de gehele Nederlanden. De andere gewesten moesten hun gewicht en gehalte dus aanpassen aan de Vlaamse standaard.

(*) De XXXIX was de benaming van de Gentse schepenbank. Zij waren sedert 1227 de feitelijke machthebbers van Gent. Zij bestonden uit drie groepen van dertien personen die om het jaar beurtelings het bestuur of het gerecht vormden of vrijgesteld werden. De wissel gebeurde op 15 augustus (de tenhemelopneming van de maagd). Het lidmaatschap werd vlug erfelijk en bovendien uitsluitend bestemd voor zogenaamde 'erfachtige lieden', de zelfverklaarde stichters van de stad die gronden in de stad bezaten. Alle andere categorieën werden systematisch uitgesloten, ook de nieuwe rijken, wat voor toenemende spanningen zou zorgen.

Koerdistan; activiteit

BRUNCH met Necîbe Qeredaxî over Jineologie

V-SB en Masereelfonds organiseerden een Koerdische brunch ten voordele van Heyva Sor a Kurdistanê (Koerdische Halve Maan).

Op het moment dat het leger van NAVO-kernlid Turkije in samenwerking met salafistische terroristen de Koerdische regio Afrin aanviel en er het emancipatorische democratisch-confederalistische project inruilden voor deportaties, etnische zuiveringen en de installatie van religieus fundamentalisme dat nauwelijks moet onderdoen voor dat van ISIS, wil de V-SB de bevolking van Rojava, en Afrin in het bijzonder, een hart onder de riem steken. Daarom organiseerde de V-SB opnieuw een Koerdische solidariteitsbrunch, ditmaal in samenwerking met Meervoud en met het Brusselse Masereelfonds.

In het eerste deel gaf Necibe Qeredaxi een presentatie van de grondslagen van de jineologie, ofwel de wetenschap van de vrouw als onderdeel van het ideeëngoed van de Koerdische bevrijdingsbeweging. Wat kort door de bocht gesteld zouden we het de Koerdische invulling van het feminisme kunnen noemen. Daarna werd het vaste concept van de brunches in het Vlaams Huis hernomen: plaats voor discussie bij een (ditmaal Koerdische) maaltijd.

Niet alleen is dit een goeie gelegenheid om mensen uit allerlei hoeken van links in Vlaanderen bijeen te krijgen rond het thema van vrouwenrechten, maar ook bracht deze brunch 320 euro steun op voor de Koerdische Halve Maan (Heyva Sor a Kurdistanê), een van de enige hulporganisaties die aan het werk zijn in de Koerdische regio's en 75 euro voor het Jineologie-instituut van Necibe Qeredaxi.

Colofon & **KALENDER**

11 juli, Brussel.

De jaarlijkse 11-juliviering in het Vlaams Huis in Brussel, Drukpersstraat 20.

Zondag 12 augustus, Doel.

Dorpsfeesten in het dorp dat blijft!

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

Pridevlag met leeuw

100 cm op 95 cm;

prijs: 20 €

Aan de linkerzijde mogelijkheid voorzien om een stok door te steken.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>